

Res no es mou a Bagdad

Petroli per aliments. L'Iraq podrà exportar fins a 700.000 barrils diaris aquests sis mesos vinents per comprar productes de primera necessitat, sota el control de les Nacions Unides. Un terç dels 2.000 milions de dòlars que l'Iraq ingressarà de la venda aniran a pagar les indemnitzacions per la invasió de l'emirat de Kuwait, ara fa sis anys.

L'acord fou presentat com una victòria pel govern de Saddam Hussein. Una victòria sobre un Occident pervers que vol el pitjor mal als iraquians. Els Estats Units i el Regne Unit, els dos membres del Consell de Seguretat que més s'han oposat a l'aixecament de les sancions, no opinen igual. Argumenten que l'Iraq s'ha plegat de nou als seus designis acceptant una resolució que és la mateixa, amb petites variacions, que havia rebutjat fa només uns mesos.

En tot cas, la decisió permetrà de millorar la penosa situació dels iraquians, castigats, no sabem per quin motiu diví, a haver de sofrir, en una generació, una dictadura brutal, dues guerres i les sancions internacionals. La *nomenklatura* no ha notat l'embargament perquè ha pogut comprar amb dòlars el que ha volgut al mercat negre. Ja se sap que les elits que llepen el cul del poder sempre sobreviuen i poden arribar a treure profit de les situacions més adverses. Al vèrtex superior de la piràmide de corrupció hi ha el sanguinari Ouddai, fill primogènit i aspirant al tron de Saddam, que controla la xarxa de contraban amb Jordània, el cordó umbilical de l'Iraq.

És evident que no ha estat una victòria política de Saddam, malgrat la insistència dels mitjans de comunicació sotmesos a la dictadura. Però tampoc no ha canviat res des de la derrota per la coalició internacional. No sé si aquesta situació de "res no es mou" no és una petita venjança de l'home que ha dut l'Iraq al desastre. Suposo que des d'algun dels seus palaus de Bagdad deu veure amb satisfacció com els protagonistes de la guerra cauen en l'oblit o es moren: Bush, Mitterrand, Shamir..., ahora que ell va edificat una llegenda que

necessiten els desemparats sectors de la intel·lectualitat àrab que no han suportat les arbitrietats de la seva policia política.

Aquest *impasse* tampoc no disgusta els Estats Units ni els europeus. Bush no va voler arribar a Bagdad a la fi de la Tempesta del Desert, contra els desigs del seu impulsu general, Norman Schwarzkopf, perquè creia que era preferible un Saddam humiliat que no pas crear un buit de poder en un país complex, de tradició antioccidental i d'una importància estratègica cabdal.

A l'únic que no satisfà la perpetuació del dictador del Tigris és a Turquia, preocupada per la consolidació de l'autonomia kurda al nord de l'Iraq.

Els dirigents turcs, que fan la seva guerra bruta particular contra la insurgència del PKK, han advertit en moltes ocasions del perill d'una desmembració del país, que beneficiaria l'Iran i desanivellaria l'equilibri entre tres països amb ambicions de potència regional. El règim islàmic, amb una diplomàcia prudent i eficaç, es va traient de sobre l'estigma d'empesat que li van deixar els aiatol·lahs. Teheran ha restablert les relacions amb les monarquies del Golf i veu, joiosa, l'enfonsament del seu enemic secular. Segons els serveis de seguretat occidentals, l'Iran

ha enfortit els seus vincles amb els dos partits dels kurds iraquians, enfrontats a mort per l'hegemonia de la regió.

Els xiïtes del sud de l'Iraq són l'altre problema de Saddam i, de retruc, dels països de la zona. El sàtrapa de Bagdad els ha reprimits i espoliats pel sol fet de ser xiïtes i no mostrar l'entusiasme necessari al règim baassista. La revolta de març del 1991, acabada la guerra, fou liquidada d'una forma brutal, sense que les tropes multinacionals arrufessin ni les celles. ■

ANTONI CASTEL



"L'acord a què ha arribat l'Iraq no ha estat una victòria política de Saddam. No sé si aquesta situació de "res no es mou" no és una venjança de l'home que ha dut l'Iraq al desastre."